

ת"ד 829/02/19 - מדינת ישראל נגד דגניה אזנקוט

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 829-02-19 מדינת ישראל נ' אזנקוט
בפני כבוד השופטת צפורה משה

המאשימה:	מדינת ישראל
נגד	
הנאשמת:	דגניה אזנקוט
	ע"י ב"כ, עוה"ד קפלן, מטעם הסנגוריה הציבורית

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשמת מחמת הספק מהמיוחס לה בכתב האישום ולהלן הנימוקים:

(ההדגשות כאן ולאורך הכרעת הדין שלי-צ.מ.).

כתב האישום:

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה אחריות לתאונת דרכים ועבירות של:

גרימת חבלה של ממש, בניגוד לסעיף 38(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א- 1961 (להלן: "**הפקודה**"), סמל סעיף 2009; **נהיגה בקלות ראש**, בניגוד לסעיף 62(2) לפקודה סמל סעיף 2011, יחד עם סעיף 38(2) לפקודה סמל סעיף 2029; **אי מתן זכות קדימה בפניה שמאלה**, בניגוד לתקנה 64(א)(2) לתקנות התעבורה תשכ"א 1961, (להלן: "**תקנות התעבורה**") סמל סעיף 6189 וכן **התנהגות הגורמת נזק** בניגוד לתקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, סמל סעיף 2425.

על פי הנתען בכתב האישום, הנאשמת נהגה רכבה מסוג סובארו מספר רישוי 1247723, ביום 20.12.2018, סמוך לשעה 21:00, ברחוב ההסתדרות בחולון, מכיוון מזרח למערב, התקרבה לצומת עם רחוב האבות.

אותה שעה רכב מורדן יחזקאל, על גבי אופנוע מסוג סאן יאנג (להלן: "**האופנוע**") ברחוב ההסתדרות והתקרב לצומת

אל מול כיוון נסיעתה של הנאשמת.

נטען, כי הנאשמת נהגה בחוסר זהירות בכך שפנתה שמאלה בצומת, מבלי שנתנה תשומת לב מספקת לדרך, לא הבחינה מבעוד מועד באופנוע שהגיע מול כיוון נסיעתה, המשיכה בנסיעה שמאלה לכיוון דרום, מבלי לתת זכות קדימה לאופנוע, חסמה את דרכו של האופנוע ושני כלי הרכב התנגשו.

כתוצאה מן התאונה נחבל רוכב האופנוע חבלות של ממש, בדמות חבלת ראש, שברים בקיר קדמי של סינוס פרונטאלי ושבר בגג ארובת עין ימין, חתך בגבה ימנית המערב את הגבה כולה שהצריך תפירה וכלי הרכב המעורבים ניזוקו.

סעיפי האישום המיוחדים לנאשמת קובעים כדלקמן :

סעיף 38 (3) לפקודה קובע:

"38. הורשע אדם -

....

(3) על עבירת תעבורה או על עבירה אחרת הנובעת מנהיגת רכב שגרמה לתאונת דרכים בה נחבל אדם חבלה של ממש,

דינו - בנוסף לכל עונש אחר - פסילה מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה שלא תפחת משלושה חדשים. אולם רשאי בית המשפט, בנסיבות מיוחדות שיפרט בפסק הדין, להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר."

סעיף 62(2) לפקודה ביחד עם סעיף 38 (2) לפקודה קובע:

"62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס כאמור בסעיף 61(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין) ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס פי 1.25 מהקנס האמור בסעיף 61(א)(1) לחוק העונשין:מיום 6.12.1979

תיקון מס' 15

ס"ח תש"ם מס' 949 מיום 6.12.1979 עמ' 22 (ה"ח 1396)

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס שלוש אלפים לירות קנס מאה אלף לירות, ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס חמישה עשר אלף לירות:

מיום 7.7.1983

צו תשמ"ג-1983

ק"ת תשמ"ג מס' 4501 מיום 7.6.1983 עמ' 1503

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאה אלף לירות, ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס חמישה עשר אלף לירות 21,000 שקלים:

מיום 13.3.1984

צו תשמ"ד-1984

ק"ת תשמ"ד מס' 4594 מיום 12.2.1984 עמ' 949

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאה אלף לירות, ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס 21,000 שקלים 42,000 שקלים:

מיום 28.8.1984

צו (מס' 2) תשמ"ד-1984

ק"ת תשמ"ד מס' 4674 מיום 29.7.1984 עמ' 2065

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאה אלף לירות, ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס 42,000 שקלים 84,000 שקלים:

מיום 30.4.1985

צו תשמ"ה-1985

ק"ת תשמ"ה מס' 4786 מיום 31.3.1985 עמ' 1000

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאה אלף לירות, ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס 84,000 שקלים 210,000 שקלים:

מיום 1.1.1986

צו תשמ"ו-1985

ק"ת תשמ"ו מס' 4885 מיום 20.12.1985 עמ' 299

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאה אלף לירות, ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס 210,000 שקלים 525 שקלים חדשים:

מיום 1.2.1987

צו תשמ"ז-1987

ק"ת תשמ"ז מס' 5001 מיום 29.1.1987 עמ' 358

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאה אלף לירות, ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס 525 630 שקלים חדשים:

מיום 1.9.1989

צו תשמ"ט-1989

ק"ת תשמ"ט מס' 5209 מיום 8.8.1989 עמ' 1234

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאה אלף לירות, ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס 630 953 שקלים חדשים:

מיום 15.4.1993

צו (מס' 2) תשנ"ג-1993

ק"ת תשנ"ג מס' 5506 מיום 4.3.1993 עמ' 487

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאה אלף לירות, ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס 953 1500 שקלים חדשים:

מיום 11.7.1996

צו תשנ"ו-1996

ק"ת תשנ"ו מס' 5760 מיום 11.6.1996 עמ' 994

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאה אלף לירות, ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס 1500 2000 שקלים חדשים:

מיום 21.8.1996

תיקון מס' 40

ס"ח תשנ"ו מס' 1599 מיום 21.8.1996 עמ' 379 (ה"ח 2480)

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאה אלף לירות, ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס 1500 5000 שקלים חדשים:

מיום 27.1.2000

תיקון מס' 51

ס"ח תש"ס מס' 1725 מיום 27.1.2000 עמ' 103 (ה"ח 2822)

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאה אלף לירות, ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס 5000 שקלים חדשים פי 1.25 מהקנס האמור בסעיף 61(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977:

מיום 15.12.2005

תיקון מס' 72

ס"ח תשס"ו מס' 2040 מיום 15.12.2005 עמ' 91 (ה"ח 154)

....

(2) נוהג רכב בדרך קלות ראש, או ברשלנות, או במהירות שיש בה בנסיבות המקרה סכנה לציבור, אף אם היא פחותה מן המהירות המקסימלית שנקבעה;"

"38. הורשע אדם -

...

(2) על עבירה מן המפורטות בתוספת השנייה, שגרמה לתאונת דרכים בה נחבל אדם או ניזוק רכוש;"

תקנה 64(א)(2) לתקנות התעבורה קובעת:

"64. (א) לא הוצב תמרור המורה על מתן זכות קדימה בצומת או על עצירה לפני הצומת בכיוון הנסיעה של נוהג הרכב, יחולו הוראות אלה:

עמוד 5

...

(2) נוהג רכב, המתקרב לצומת או הנמצא בצומת ועומד לפנות שמאלה או לפנות בפניית פרסה לשמאל ייתן זכות קדימה לרכב הבא ממולו והנמצא בצומת או קרוב לצומת וזאת מבלי לגרוע מהאמור בפסקה (1).".

תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה קובעת:

"21.

...

(ב) כל עובר דרך חייב להתנהג באופן שלא -

..

(2) יגרום נזק לאדם או לרכוש ולא ייתן מקום לגרום נזק כאמור;

"...

שלב ההקראה וכפירת הנאשמת:

ביום 6/10/19 התקיימה ההקראה בתיק והנאשמת כפרה באחריותה לתאונה.

הנאשמת הודתה בעובדות סעיף 1 לכתב האישום לפיהן בתאריך 20/12/18 בסמוך לשעה 21:00 נהגה ברכב פרטי מסוג סובארו, מ.ר. 1247723, בחולון ברחוב ההסתדרות מכיוון מזרח לכיוון מערב והתקרבה לצומת עם רחוב האבות.

לצד זאת כפרה ביתר סעיפי האישום המייחסים לה אחריות לתאונה לרבות בחבלות הנאשם.

לטענת ההגנה לא הועבר לה חומר החקירה הנוגע לחבלות הנאשם, יחד עם זאת ויתרה ההגנה על העדת עד התביעה באשר לחבלות.

התיק נקבע לשמיעת ראיות

מטעם המאשימה העידו :

רוכב האופנוע המעורב, עד ראיה אשר טען כי ראה את התאונה, בוחן התאונה ומתנדב אשר הגיע לאזור סמוך לקרית התאונה. כמו כן הוגשו מסמכים נוספים בהסכמה.

עת/3 מר מורדן יחזקאל, רוכב האופנוע המעורב בתאונה אשר נפגע (להלן: "המעורב").

מסר על החבלות והנזקים שנגרמו לו, כיוון נסיעתו וכי הנאשמת לקחה אותו איתה.

חלק ניכר מהאירוע אינו זוכר בשל אופי החבלה שנגרמה לו, אם כי כחודש וחצי לאחר התאונה מזכר תוך שהוא מפנה לאמור בכתב האישום.

מפנה לעדותו בעמ' 4 לפרוטוקול מיום 26/1/20 בעמ' 4 החל מש' 7 ואילך.

עת/4 מר עידן רבי מסר לדבריו כי היה עד לתאונה. (להלן: "עד הראייה").

שרטט את המקום בו עמד וממנו ראה את התאונה - סומן **במ' 1**.

לדבריו, רוכב האופנוע נהג ברחוב ההסתדרות כנטען בכתב האישום והנאשמת אכן פנתה שמאלה.

מסר כי ירד לקנות סיגריות בין השעות 21:30 ל- 22:30 בעוד שעל פי כתב האישום התאונה התרחשה בסמוך לשעה 21:00.

מפנה לעדותו בעמ' 8 לפרוטוקול מיום 26/1/21 החל משו 29 ואילך.

עת 5/ מר ונטורה ציון, מתנדב אשר הגיע למקום התאונה בשעה 21:00. (להלן: "המתנדב").

מסר בעדותו כי לא ניתן היה לתקשר עם הנפגע וכי רק עד הראייה נכח במקום.

הגיש דוח הפעולה שערך סומן **ת/3**.

נכח בזירת התאונה עם **עת/6 ו-עת/7** (עורכי המזכרים **ת/1 ו-ת/2**) אשר היו אחראים על הכוונה וסגירת הכביש עד מועד הגעת הבוחן.

מפנה לעדותו בעמ' 14 לפרוטוקול מיום 26/1/21 החל משו' 9 ואילך.

עת/1 רס"מ יוסף חורי, בוחן התנועה (להלן: "הבוחן").

העד פרט את הפעולות אותן ביצע בתיק החקירה ובאמצעותו הוגשו המסמכים הבאים:

דו"ח הבוחן בו נקבע כי **מדובר בתאונה נמנעת**, סומן **ת/4** והסקיצה סומנה **ת/5**.

דוח פעולה מיום 20.12.2018 סומן **ת/6**.

חקירת הנאשמת מיום 20.12.2018 סומנה **ת/7**.

דיסק תמונות סומן ת/8.

לוח תצלומים הקשור לדיסק סומן ת/9.

תרשים סומן ת/10.

מפנה לעדותו בעמ' 16 לפרוטוקול מיום 26/1/21 החל מש' 4 ואילך.

מטעם ההגנה העידו הנאשמת וחתנה מר אשר אלקובי.

הנאשמת הגישה תמונות המתארות את זירת התאונה סומנו **נ/1** ו**נ/2** וזאת אך ורק רק לצורך המחשת הרחובות כיוון נסיעתה ומיקום התאונה. חתנה של הנאשמת לא היה עד לתאונה ולא היה נוכח בזירה בסמוך לה ואין בדעתי ליתן משקל לעדותו ביחס לשאלות השנויות במחלוקת.

מפנה לעדותה בעמ' 25 לפרוטוקול מיום 22/9/20 החל מש' 13 ואילך ולהחלטה בעמ' 26 .

סיפור המעשה בתמצית :

לגרסת הנאשמת ביום התאונה נסעה בשעות הערב ברחוב ההסתדרות כשברצונה היה לפנות שמאלה לרחוב טשרניחובסקי בו היא מתגוררת שנים רבות.

לגרסתה נסעה בזהירות האטה טרם פנייתה שמאלה ופנתה שמאלה רק לאחר שוודאה כי צומת הרחובות פנויה.

אכן הבחינה בשני רכבים ברחוב ממול אך אלה היו רחוקים. לא הבחינה ברוכב האופנוע מאחר ולגרסתה הוא לא היה.

לפתע היה "**בום**", הנאשמת כלל לא הבינה מה קורה ורק בדיעבד התברר לה כי הייתה מעורבת בתאונה.

לגרסתה וכפי הנראה רוכב האופנוע אשר היא לא הבחינה בו קודם לכן, נסע מולה ברחוב טשרניחובסקי אשר הינו חד סטרי.

רוכב האופנוע המעורב נחבל חבלות קשות ובזמן האירוע לא זכר כלום.

ואולם, בעדותו בבית המשפט כשנה לאחר האירוע מסר כי כחודש וחצי לאחר התאונה שחזר את האירוע ונזכר כי נסע ברחוב ההסתדרות.

על אף שהמעורב נזכר בשלב מאוחר יותר בפרטי התאונה לא מצא לנכון לעדכן את המשטרה.

עד הראיה מסר כי ראה את התאונה קורית ברחוב ההסתדרות עוד לפני שהיה את ה"**בום**". רוכב האופנוע נסע ברחוב ההסתדרות ישר והנאשמת אכן פנתה שמאלה.

יריעת המחלוקת בין הצדדים נוגעת לטענה המרכזית ולפיה:

לטענת המאשימה רוכב האופנוע הגיע מרחוב ההסתדרות, ממול כיוון נסיעתה של הנאשמת.

לטענת ההגנה, רוכב האופנוע הגיע מרחוב טשרניחובסקי, שהינו רחוב חד סטרי, כשהוא נוהג בניגוד לכיוון התנועה.

אין מחלוקת כי :

שני כלי הרכב התנגשו האחד בשני.

האופנוע נמצא שכוב על צד שמאל במעבר החצייה ברחוב טשרניחובסקי עם החזית לכיוון הצומת.

לא נמצאו נזקים בדופן ימין של רכבה של הנאשמת.

בתום שמיעת הראיות הגישו הצדדים סיכומים בכתב לתיק בית המשפט.

מפנה לסיכומי הצדדים, סיכומי המאשימה מיום 11/11/20 וסיכומי ההגנה מיום 22/11/20.

טענות המאשימה:

בסיכומיה טענה המאשימה יש די בראיות ובעדויות ברמה הנדרשת מעל לספק סביר כדי להרשיע את הנאשמת בכל עובדות כתב האישום.

עדויות העדים היו מקצועיות ולא נסתרו, ואילו הנאשמת העידה בבית המשפט דברים הסותרים את עדותה בחקירה במשטרה.

עדותה אינה מתיישבת עם עדות יתר העדים.

טענות ההגנה:

בסיכומיה טענה ההגנה כי שיקולי המאשימה בהעמדתה לדין של הנאשמת התבססו על הנחות שגויות.

אשמתה של הנאשמת לא הוכחה ובוודאי שלא מעבר לספק סביר.

מפנה לדברי כב' השו' קדמי בספרו חלק רביעי בעמ' 1674-1681:

על המאשימה להוכיח מעבר לכל ספק סביר כי האחריות לתאונה רובצת על הנאשם וכי העובדות והראיות אינן מתיישבות עם מסקנה אחרת זולת אשמת הנאשם.

לעומת זאת, הנאשם די לו שיציביע על ספק סביר ויראה כי גרסתו הינה אפשרות המתקבלת על הדעת שיש לה אחיזה בחומר הראיות ושהיא איננה בבחינת השערה נטולת בסיס בראיות או אפשרות תיאורטית גרידא.

הנאשמת עמדה על גרסתה לפיה אינה נושאת באחריות לתאונה.

בסעיף 1 לכתב האישום צוין כי הנאשמת התקרבה לצומת עם רחוב האבות, בעוד שאת הפניה שמאלה עשתה בצומת עם רחוב טשרניחובסקי.

הרוכב המעורב כלל לא הגיע מולה, אלא מרחוב טשרניחובסקי שהינו רחוב חד סטרי ואילו פנתה.

הנזקים ברכבה של הנאשמת שנפגע אשר נמצאו בחזית ולא בדופן ימין, מחזקים את גרסת הנאשמת כמו ראיות נוספות.

סיכומי המאשימה הינם תמצית הרשום בכתב האישום וסקירת עדי התביעה ועדות הנאשמת מבלי לרדת לתוכן הדברים.

אין בסיכומי המאשימה התייחסות לטענות הנאשמת ואין בהם כדי להפריך טענותיה ואין בהם הסבר ותימוכין מדוע יש להעדיף גרסת המאשימה.

התביעה הסתפקה באמירה כללית כי עדויות התביעה היו אמינות ולא נסתרו ואילו עדות הנאשמת אינה אמינה ואינה עקבית.

סקירת העדויות מלמדת, כי הן אינן יכולות להוות תשתית להרשעה בעבירה המיוחסת לה ומעבר לכך ניתן למצוא בהן תמיכה לגרסת הנאשמת.

עדויות המאשימה היו בלתי אמינות לעומת עדות הנאשמת. מדובר בגרסה מול גרסה כאשר גרסת רוכב האופנוע הינה עדות כבושה ועדות עד הראיה הינה בלתי אמינה.

עדות רוכב האופנוע המעורב הינה עדות כבושה.

נזכר היום בעדותו שהנאשמת פנתה שמאלה ומשכה אותו. אישר כי נסע למקום התאונה עם אשתו על מנת להיזכר. אישר כי לא היה לו ביטוח חובה.

עד הראיה התגלה כלא אמין. העד ידע את שמו של המעורב ואף את מספר הטלפון שלו למרות שהכחיש היכרות מוקדמת. שעת התאונה לגרסתו הינה מאוחרת יותר לשעת התאונה הנכונה.

העיד על נזק בדופן הרכב בעוד שהנזק היה בחזית.

בוחן התאונה אישר כי קבע את מסקנותיו על עדות רוכב האופנוע המעורב ועד הראיה.

הסכים כי מדובר בתאונה חזיתית, אך לא נתן הסבר מקצועי לעובדה כי בזמן פניה שמאלה אמור להיות נזק בדופן הרכב

הפונה.

הבוחן ניסה לתרץ את מיקום הנזק בכך שהתאונה קרתה בתחילת הפניה, אך ברור הן על פי השברים ומיקום האופנוע אשר שכב בכניסה לרחוב טשרניחובסקי עם החזית לכיוון הצומת כי התאונה ארעה בסוף הפניה ברחוב טשרניחובסקי.

הבוחן גם לא ציין כי הנאשמת לא נתנה זכות קדימה לאופנוע, אלא כל שציין היה כי הייתה יכולה לראות אותו לאור שדה הראייה במקום.

נראה כי הבוחן גיבש עמדתו מראש. הדבר ניכר גם מחקירת הנאשמת ביום התאונה עת נשאלה "איך היא מסבירה שלא ראתה את האופנוע? על אף שהנאשמת השיבה לו: "הוא לא היה" המשיך ושאל בשורה 49 "אז למה לא נתת זכות קדימה" וזו השיבה "יש שדה ראייה מושלם. אני לא יודעת מהיכן צץ האופנוע".

עדות הנאשמת הייתה מהימנה ולא נסתרה בחקירה הנגדית הקצרה. הנאשמת שבה וטענה כי רוכב האופנוע לא הגיע מולה.

הפגיעה הייתה ברחוב טשרניחובסקי. מדובר בפגיעה חזיתית ולאחר התאונה האופנוע שכב כשחזיתו לכיוון הצומת.

דין והכרעה:

השאלה העומדת לדיון הינה, האם עלה בידי המאשימה להוכיח ברמה הנדרשת במשפט פלילי, בהתבסס על חומר הראיות המונח בפני בית המשפט, כי הנאשמת אחראית לתאונה בה נחבל רוכב האופנוע המעורב ולנזק שנגרם לאופנוע זאת בהתבסס על העובדות הנטענות בכתב האישום, ולפיהן בין היתר המעורב נסע ברחוב ההסתדרות ממול כיוון נסיעת הנאשמת לרבות הטענה כי לא נתנה לו זכות קדימה בצומת.

לאחר שבחנתי ראיות הצדדים, העדויות והסיכומים, לא השתכנעתי כי המאשימה הצליחה להוכיח, ברמה הנדרשת במשפט פלילי, מהנימוקים שפורטו בטענות ההגנה ובשל נימוקים נוספים אשר יפורטו להלן לא את העובדות ולא את יסודות העבירות המיוחסות לה.

גרסת הנאשמת אל מול הראיות שהובאו בפני בית המשפט יש בהן כדי לעורר ספק סביר בדבר אשמתה ואחריותה לתאונה.

זיכוי הנאשמת נעוץ הן בחוסר ראיות, הן בסתירות בראיות המאשימה עצמה הנוגעות גם לשעת התאונה, עדותו הכבושה של רוכב האופנוע ומחדלי חקירה נוספים.

בהעדר עדות ראיה מהימנה, או ראיה אובייקטיבית אחרת כלשהי, בחומר הראיות המונח בפניי, המצביעה על כך כי רכבו של המעורב נסע ממול כיוון נסיעת הנאשמת, הרי שלא בוססה אותה תשתית ראיתית אשר יש בה כדי להרשיע את הנאשמת.

באשר לסעיפי האישום ויסודות העבירה אותם היה על המאשימה להוכיח, הרי בכל אלה כאחד היה על המאשימה להוכיח כי הרכב המעורב נסע ממול כיוון נסיעת הנאשמת וכי נאשמת גרמה לתאונה או כי לא נתנה זכות קדימה בפנייה שמאלה ובכך לא צלחה המאשימה בתיק זה.

משעה שלא עלה בידי המאשימה להוכיח כי רכבו של המעורב נסע ממול כיוון נסיעת הנאשמת, נוכח גרסתה המהימנה והעקבית של הנאשמת אל מול העדויות האחרות, זאת לצד החוסרים בדו"ח הבוחן ואי מתן הסברים מתקבלים על הדעת לאור הממצאים בזירת התאונה, מיקום הנזקים ברכבה, מיקום פיזור החלקים, המקום והכיוון בו נמצא האופנוע, הרי שלא עלה בידי המאשימה גם להוכיח את הטענה בדבר אי מתן זכות קדימה לרכב שבא ממול, מה גם שהדבר לא נקבע באופן מפורש בדו"ח הבוחן.

סבורני כי די בטענות ההגנה כפי שפורטו בסיכומיה כדי לעורר ספק ולהביא לזיכוי של הנאשמת, ואין לי אלא לחזור על האמור בהם.

על מנת ש"לא אצא פטורה בלא כלום" להלן פירוט ניתוח הראיות ונימוקים נוספים אשר יש בהם כדי לזכות את הנאשמת.

ניתוח הראיות והעדויות:

עדי התביעה:

ע/ת 3 מר מורדן יחזקאל, רוכב האופנוע המעורב בתאונה -

חקירתו הראשית הייתה קצרה ביותר. כל שידע לומר באשר לתאונה הינו כי נסע בהסתדרות וכי הנהגת שפנתה שמאלה לא עצרה לקחה אותו איתה והוא אינו זוכר כלום.

"הנהגת שפנתה שמאלה לא עצרה ולא כלום ואני כבר לא זוכר כלום, לקחה אותי איתה..." - עמ' 4, ש' 10.

בחקירתו הנגדית הטיחה בו ב"כ הנאשמת הכיצד זה בהודעה אשר נגבתה ממנו סמוך לתאונה ביום 23/12/18 טען כי אינו זוכר ואילו היום תקופה ארוכה יותר לאחר האירוע הוא זוכר להגיד מה היה בפירוש:

"ש. בהודעה, אמרת שאתה לא זוכר, היום אתה יודע להגיד בפירוש מה היה בתאונה, איך זה?"

ת. בכתב האישום כתוב שהיא פנתה שמאלה ולי יש זכות קדימה וזה מה שאני זוכר, נסעתי ישר והיא לקחה אותי.

ש. שאתה אומר פנתה שמאלה ולקחה אותי זה בגלל מה שכתוב בכתב האישום?

ת. זה מהזיכרון שקצת חזר לי.

ש. מתי חזר לך הזיכרון?

ת. לפני כמה ימים, ניסיתי לשחזר, הייתי במקום כדי לראות את מקום התאונה. לפני חודש וחצי הייתי במקום.

ש. לפני חודש וחצי היית במקום?

ת. לא, חודש וצי אחרי התאונה, אשתי לקחה אותי למקום, הרגשתי לא טוב עם עצמי.

ש. כי מה? הרגשתי לא טוב עם עצמך?

ת. רציתי לשחזר לראות אם חוזר לי מה שקרה. מהתאונה שעברתי אני לא זכרתי כל כך טוב מהתאונה, איבדתי את הזיכרון, אח"כ הזכירו לי שעברתי תאונה והראו לי תמונות של הרכב...

ש. במה עוד נזכרת?

ת. בכלום. אני נסעתי ישר בהסתדרות מכיוון העירייה לכיוון קריית שרת. נסעתי ברח' ההסתדרות לכיוון קריית שרת.

ש. כשמסרת את ההודעה במשטרה הם שאלו אותך כל מני שאלות ואתה לא זוכר כלום ואתה זוכר רק שנסעת ברחוב ההסתדרות, איך את זה אתה זוכר ואת כל שאר הפרטים אתה לא זוכר?

ת. אני עברתי תאונה מאוד קשה. ...

ש. ביהמ"ש: היום אתה זוכר, נכון?

ת. נכון זוכר. "

וכשנשאל בהמשך על ידי בית המשפט האם כשנזכר היכן התרחשה התאונה האם דיווח על כך למשטרה השיב בשלילה.

ראה עמ' 5-6 לפרוטוקול מיום 26/1/20.

ניכר כי תשובותיו גם באשר למועד בו נזכר באירוע אינן עקביות.

כאשר נשאל האם נסע ברחוב אחר :

" ש. אני אומרת לך שהגעת מרח' טשרניחובסקי, הוא חד סטרי ונכנסת באין כניסה ופגעת חזיתית ברכב הנאשמת שנכנס לרח' והממצאים בשטח מחזקים את זה. מה אתה אומר על זה?

ת. אני אומר שאת....אפשר לחזור על השאלה? זה לא נכון.

ש. איך אתה יודע?

ת. אני נהגתי באופנוע אני יודע מה היה.

ש. אבל לא זכרת כלום.

ת. נזכרתי. "

ראה עמ' 7 לפרוטוקול ש' 3-11.

כאשר נשאל אם במועד קרות התאונה היה מודע לנהיגתו ללא ביטוח השיב בשלילה וכשהסנגורית הטיחה בו כי המעורבת שמעה אותו אומר כי אין לו ביטוח השיב "אני אחרי פגיעת ראש, אני לא יודע על מה היא מדברת".
ראה עמ' 6 לפרוטוקול החל מש' 23 ואילך.

כאשר הסנגורית הטיחה בו "אני אומרת לך שהגעת מרחוב טשרניחובסקי, הוא חד סטרי ונכנסת באין כניסה ופגעת חזיתית ברכב הנאשמת שנכנס לרחוב והממצאים בשטח מחזקים את זה" השיב "אני נהגתי באופנוע, אני יודע מה היה... נזכרתי... אחרי חודש וחצי קרה לי נס..." - עמ' 7, ש' 4-20.

עוד מסר בחקירתו הנגדית כי נסע בהסתדרות לכיוון קריית שרת לצורך מפגש עם חבר (דני, לא זוכר את שם המשפחה שלו). ראה עמ' 8 לפרוטוקול ש' 1-2.

מעדות המעורב עולה כי מדובר בעדות כבושה ומגמתית זאת גם נוכח העובדה כי נהג ללא ביטוח ולא ניתן לבסס עליה כל ממצא.

עוד עולה מעדותו כי יש פרטים אותם המעורב בוחר לזכור ויש כאלה אשר ניכר כי הוא מעדיף לשכוח ולטעון כי אינו זוכר מאחר ואינם נוחים לו.

יודגש כי על אף שלטענתו נזכר בפרטי האירוע טרם עדותו בבית המשפט, לא מצא לנכון לעדכן את המשטרה.

מחקירתו הנגדית עולה בבירור כי עדותו מבוססת על פי הכתוב בכתב האישום.

מר עידן רבי עת/4, עד הראייה-

העד מסר כי הוא עצמו גם רוכב אופנוע.

ציין כי בסביבות השעה 21:30-22:30 היה עד לתאונה "ירדתי לקנות סיגריות וכשבאתי לעבור את הכביש ראיתי את התאונה" עמ' 9 החל מש' 1 ואילך.

יודגש כי בכתב האישום נטען כי התאונה ארעה בשעה 09:00 והדבר עולה גם מעדותו של המתנדב.

העיד כי הבחין באופנוע שנסע ישר ברחוב ההסתדרות וברכב הנאשמת הפונה שמאלה "אני ראיתי את התאונה קורית עוד לפני שהיה את הבום..." - עמ' 9 ש' 19.

העיד כי רוכב האופנוע נהג ברחוב ההסתדרות ואילו הנאשמת פנתה שמאלה מבלי לעצור "רואה אותה פונה שמאלה לא עוצרת, איך שהיא פנתה שמאלה בום" - עמ' 10, ש' 25.

ש. ז"א, שאתה שומע את הבום ואתה מבין שיש אופנוע שהתנגש בה?

ת. אני חישבתי לפני כן את התאונה, ראיתי את התאונה ". עמ' 10 לפרוטוקול ש' 27-28 .

כשנשאל מתי הבחין לראשונה ברוכב האופנוע השיב:

"הייתי בנקודה שלפני מעבר החצייה כשאני בא לחצות, כשראיתי את הרכב פונה שמאלה ..."

ראה עמ' 10 ש' 3-5.

תשובת העד מלמדת כי עד הראיה לא ראה את רוכב האופנוע נוסע בהכרח ברחוב ההסתדרות שהרי היא מתייחסת לפניית הרכב שמאלה ולא לכיוון ממנו בא רוכב האופנוע.

יתירה מכך, **מעדות העד ברור כי הנאשמת נסעה לאט** שכן העד מציין כי כבר שירד מהבית רכב הנאשמת היה על רחוב ההסתדרות אך הוא שם לב אליו ממש כשהוא פנה שמאלה.

עדות זו עומדת בסתירה לעדותו המאוחרת ולפיה הנאשמת פנתה שמאלה ולא עצרה.

ראה עמ' 10 לפרוטוקול ש' 24-25.

כשנשאל על ידי בית המשפט כיצד הבחין בו זמנית גם ברוכב האופנוע וגם ברכב הנאשמת הסביר זאת בעובדה כי יש שני מעברי חצייה וכי כשהיה על מעבר החצייה הסתכל ימינה ושמאלה. הסברו של העד אין בו כדי לשכנע נוכח העובדה כי מאוחר יותר לא זכר להגיד מאיזה מרחק הבחין באופנוע נו משכנע.

ראה עמ' 10 לפרוטוקול ש' 14-16 וכן ש' 28-29.

כשנשאל לאופן קרות התאונה השיב :

"ת. אני זוכר כי פה יש מעבר חצייה. הוא נזרק על מעבר החצייה בין טשרניחובסקי להסתדרות וזה קרה שם על מעבר החצייה של ההסתדרות אשר הינו סמוך למעבר החצייה של טשרניחובסקי.

ש. הוא נזרק ימינה?

ת. כן.

ש. התאונה הייתה הרבה בתוך ההסתדרות?

ת. איך בתוך? אני זוכר לפי הקו של מעבר החצייה..

ש. ביהמ"ש: אז איפה הייתה התאונה?

ת. ברחוב ההסתדרות "

ראה עמ' 11 לפרוטוקול ש' 15-22 .

ואולם בהמשך כנשאל העד האם הוא זוכר אם לאופנוע דלקו האורות השיב כי אינו זוכר. ראה עמ' 12 לפרוטוקול ש' 4-5 .

העיד כי הושיט עזרה לנפגע ולנאשמת "דיברתי עם שניהם, הגשתי גם עזרה לאישה".

ראה עמ' 11 לפרוטוקול ש' 5-6.

העד הכחיש היכרות עם רוכב האופנוע, יחד עם זאת מעדותו עולה כי ידע עוד אז את שמו.

ראה עמ' 12 לפרוטוקול ש' 19-20.

כשנשאל איך ידע שקוראים לו חזי השיב: " כי רשום לי בתביעה ששלחו לי את הפרטים הביתה כל מה שקשור" (עמ' 11 לפרוטוקול ש' 9-10) זאת על אף שבכתב האישום מצוין שמו המלא יחזקאל.

עוד הוסיף כי חבר של הנפגע או בן משפחה הגיע למקום וכי הוא הביא לחבר הנפגע את הדברים של הנפגע וביקש ממנו את הטלפון שלו כדי שישאל לשלומם (בסוף עמ' 12 לפרוטוקול).

כשנשאל למה לא אמר לשוטר באותו הרגע כי החבר של הנפגע נמצא בזירת האירוע השיב העד:

"ככה יצא".

בהמשך כשנשאל על ידי בית המשפט האם היה עם המעורב בקשר השיב:

"יש לי צרות מפה עד תאילנד. יש לי ילדים.

ראה עמ' 13 לפרוטוקול ש' 8-9.

כנשאל העד איזה חלק של הרכב פגע באופנוע השיב:

" ת. אני לא יודע איפה בדיוק. בצד כזה, בדופן בגלגל או לפני הגלגל, אם אני לא טועה זה היה אוטו קטן.

ש. בכל מקרה תסכים איתי שהפגיעה הייתה בדופן?

ת. אם מסתכלים על הצד של האוטו.. בדופן קרוב לחזית".

ראה בסוף עמ' 11 לפרוטוקול .

כאשר הוטח בפניו על ידי ב"כ הנאשמת כי עדותו בדבר נסיעת רוכב האופנוע ברחוב ההסתדרות הינה רק השערה בעקבות מה שראה בתאונה השיב:

"אני ראיתי את האופנוע במעבר החציה ". ראה עמ' 12 לפרוטוקול ש' 6-8 .

גם תשובה זו יש בה כדי ללמד כי אין להוציא מכלל אפשרות כי רוכב האופנוע לא נסע ברחוב ההסתדרות.

זאת ועוד, כאשר נשאל אם הוא יכול להעריך מהירויות השיב בשלילה על אף שקודם לכן טען כי חישב לפני כן את התאונה.

ראה עמ' 10 לפרוטוקול ש' 26-27 ועמ' 12 לפרוטוקול ש' 9-10.

מעדות העד עולה כי מדובר בעדות מגמתית אשר אינה מתאימה לשעת התאונה ולא ניתן להסיק ממנה באופן ודאי כי הרכב המעורב אכן נסע ברחוב ההסתדרות.

המתנדב, מר ונטורה ציון-

העיד כי הגיע למקום התאונה בשעה 21:00 זאת לאחר שקיבל עליה דיווח בשעה 20:58 והסביר זאת בכך שהיה בקרבת מקום.

ציין לעומת עדותו של עד הראיה כי לא ניתן היה לתקשר עם הנפגע "ש. אתה כותב דברי נהג 1 לא מתקשר? לא היה אפשר בכלל לדבר איתו" השיב "נכון".

ראה עמ' 15 לפרוטוקול ש' 14-15 ו- 20.

העד מתייחס בעדותו לצומת הרחובות ההסתדרות טשרניחובסקי ולא צומת האבות.

הבוחן רס"מ מר יוסף חורי-

הבוחן הגיש בין יתר המסמכים את דו"ח הבוחן ת/4 אותו ערך ובו קבע כי מדובר בתאונה נמנעת.

בסעיף 14 לת/4 מסכם הבוחן את מסקנותיו כדלקמן:

" על פי העדויות והממצאים שמצאתי במקום התאונה אני קובע כי :

1. **רכב א'** נסע ברחוב ההסתדרות מכיוון מזרח למערב ובצומת עם רחוב טשרניחובסקי פנה שמאלה. 2. **אופנוע ב'** נסע ברחוב ההסתדרות מכיוון מערב למזרח.

3. על פי הנזקים היה מגע בין חזית רכב א' מכסה מנוע כיפוף בעומק 0.4 מטר לבין חזית אופנוע ב', כידון עקום ומריחת צבע לבן במגן בוך קדמי.

4. על פי כל חומר החקירה עולה **אילו נהגת א' הייתה עוצרת בקו הצומת** (ראייה תמונות 22-23 בגיליון תמונות), שדה הראייה לפניו היה 64 מטר ללא כל הפרעה, **הייתה מבחינה ברוכב האופנוע ותאונה זו הייתה נמנעת**."

הבוחן גבה מהנאשמת את ההודעה ת/7 עוד ביום האירוע.

מדובר בהודעה מיום 20/12/18 שעה 22:10 כשעה לאחר התאונה בזירת התאונה.

הבוחן אישר בעדותו כי **גבה את העדות מעד הראיה מר עידן רבי טרם גביית העדות מהנאשמת** - ראה עמ' 22 לפרוטוקול ש' 23-24.

מקריאת הודעת הנאשמת ניכר כי מדובר בחקירה מגמתית ועל פניו הבוחן כבר גיבש עמדה ביחס לעובדות בשטח.

הנאשמת מסרה בחקירתה כי כאשר הגיעה לצומת עם רחוב טשרניחובסקי ראתה שיש 2 רכבים רחוקים ממנה וכי יש זמן ואז פנתה שמאלה ופתאום היה "בום".

לגרסתה תאורת הרחוב פעלה, הכביש היה רטוב, ראות טובה ונסעה בנסיעה איטית, שדה הראייה שלה היה פתוח וללא כל הפרעה. הנאשמת נשאלה האם נסעה עם אורות והשיבה: "בוודאי".

עוד נשאלה היכן יש נזק ברכבה ועל כך השיבה: "השמשה ברכב שלי התנפצה".

על אף שהנאשמת לא ציינה את כיוון נסיעת האופנוע, הבוחן מנסח את השאלה האם ראתה כלי רכבנוספים אשר **נסעו בכיוון נסיעת האופנוע?**

הנאשמת חזרה על גרסתה כי ראתה רק שני רכבים רחוקים מאוד ומסרה גם כי הרכיבה משקפיים.

הנאשמת השיבה בחיוב לשאלת החוקר האם היא מתגוררת במקום ומסרה "כן אני גרה כאן 35 שנים".

על אף שלא מסרה בעדותה דבר בעניין האופנוע נשאלה שוב כיצד היא מסבירה שלא ראתה את האופנוע לפני פנייתה שמאלה?

הנאשמת שבה וחזרה על גרסתה: "הוא לא היה".

כאשר נשאלה האם עצרה לפני פנייתה שמאלה **השיבה בכנות כי רק האטה:** "רק האטתי ראיתי שפנוי אז המשכתי בנסיעה".

הנאשמת נשאלה פעם נוספת על ידי הבוחן שאלה המלמדת על כך כי הבוחן כבר היה משוכנע כי הנאשמת לא נתנה זכות קדימה:

"ש. האם את מבינה שהזכות קדימה היא לרכבים מולך? ת. בוודאי שאני מבינה.

ש. אז כלומר לא נתת זכות קדימה?

ת. יש שדה ראייה מושלם אני לא יודעת מהיכן צץ האופנוע"

בחקירתו הנגדית בבית המשפט אישר הבוחן כי בדוח הבוחן **ת/4 לא יכול היה לציין את נקודת האימפקט**, שכן מקום האימפקט המדויק נקבע על פי חריצה בכביש שלא נמצאה אבל יש אזור האימפקט - עמ' 17 לפרוטוקול ש' 24-27.

לא ניתן לקבוע את מקום האימפקט על פי פיזור חלקי האופנוע והרכב זאת על פי הספרות.

ראה עמ' 17 לפרוטוקול החל מש' 32 ואילך.

עדות זו הינה תמוהה נוכח עדות רוכב האופנוע המעורב כי הנאשמת לקחה אותו איתה.

מצופה היה לאור עדות רוכב האופנוע המעורב ועמדת המאשימה כי ימצאו סימני חריטה/חריצה על הכביש.

כאשר נשאל על ידי בית המשפט אם ניתן לקבוע את נקודת האימפקט לפי הבלמים השיב: "זה תלוי לא נמצאו" למרות שציין הימצאותם בדו"ח אותו ערך - **"לא נמצאו זו טעות שלי..."** עמ' 18 לפרוטוקול ש' 8-10.

עוד הוסיף הבוחן כי מה שקובע כבוחן זו הסקיצה על אף שאין לכך התייחסות בדו"ח הבוחן.

כאשר הוטח בו על ידי ב"כ הנאשמת כי אם מה שקובע זו הסקיצה כיצד זה שבסקיצה כל שברי הרכב הינם על מעבר החצייה ואילו בתרשים הוא גולש איתם מאמצע המעבר לתוך הצומת השיב:

"גם בסקיצה זה גולש מעבר למעבר החצייה". ראה עמ' 18 לפרוטוקול החל מש' 11 ואילך.

מעיון בתרשים ובסקיצה לא התרשמתי כי הסבריו משכנעים.

כשנשאל מדוע הוא אומר כי האופנוע שכב באמצע הכביש הבהיר כי הוא שוכב בנתיב הימני של הכביש.

ראה עמ' 18 לפרוטוקול ש' 27-28.

כמו כן העיד כי ארכו של האופנוע הוא 2 מטרים על אף שעל פי קנה מידה אותו קבע יוצא שארכו הינו 2.5 מטרים. ראה עמ' 19 לפרוטוקול ש' 1.

כשנשאל כיצד הגיע למסקנה שרכבה של הנאשמת לא נתן זכות קדימה לרוכב האופנוע, השיב כי אם הנאשמת הייתה מגיעה לקו הצומת שדה הראיה שלה היה ברוחב 64 מטר, יכולה הייתה להבחין ברוכב האופנוע והתאונה הייתה נמנעת. ראה עמ' לפרוטוקול 19, ש' 13-16.

כשנשאל איך קבע את כיוון נסיעת הנאשמת השיב **"עדי ראייה, חקירות"** - עמ' 19 ש' 17.

כשנתבקש להסביר כיצד להערכתו אירעה התאונה והיכן מצופה לראות את הפגיעה השיב כי **".. רכב א' נסע ברוחב ההסתדרות... הגיע לצומת עם רחוב טשרניחובסקי ופונה שמאלה. במהלך הפניה מגיע אופנוע ממולו אשר נוסע אף הוא ממערב למזרח על רחוב ההסתדרות ובצומת נגרמת התאונה"** ראה עמ' 19 לפרוטוקול ש' 20-22.

כאשר נשאל בחקירה נגדית באיזה מצב נמצאים שני כלי הרכב בזמן התאונה לפי הנזקים שמצא השיב כי אין אפשרות לענות על כך.

ובהמשך נשאל:

ביהמ"ש: למה? איפה היה המגע?

ת. היה מגע בחזית של רכב א' במכסה המנוע לבין חזית האופנוע בכידון שהתעקם.

ש. אז מדובר בתאונה חזיתית?

ת. התאונה היא יותר פינה קדמית ימנית חזיתית של הרכב עם החזית של האופנוע. "

עמ' 19 לפרוטוקול ש' 23 ואילך.

כאשר נשאל אם עשה התאמת נזקים השיב כי יש רק את תיעוד הנזקים.

אין התאמה בין האחד לשני. ראה עמ' 19, החל מש' 29 ואילך.

העד אישר כי הפגיעה ברכב הנאשמת הינה בחזית הרכב וכשנשאל :

"איך זה מסתדר עם פנייה שמאלה? היינו מצפים שהנזק יהיה בצד הימני של הרכב, כל הנזק פה הוא בחזית הרכב, איך זה מסתדר?"

השיב: "במהלך פניה של רכב יש לו זוויות, מתחילה בקו ישר ומתעקלת עם הזמן, כנראה בתחילת הפניה שלה היה המגע הראשוני ביניהם ולכן זה ייתכן כמגע חזיתי".

ראה עמ' 19 לפרוטוקול החל מש' 31 ואילך.

כאשר הוטח בו כי המסקנה שלו אינה הגיונית במקום לתן תשובה מקצועית המצופה ממנו כבוחן התאונה השיב :
"שביהמ"ש יעשה בדק בית ויבין מה אני טוען".

עמ' 20 ש' 18.

כאשר נשאל על ידי בית המשפט: שאלת אותה אם היא ראתה את האופנוע?

השיב : "שאלתי אותה איך את מסבירה שלא ראית את האופנוע והיא ענתה שהוא לא היה".

ראה עמ' 20 ש' 23-24.

העד נשאל על ידי בית המשפט מדוע שאל את הנאשמת למה לא נתנה זכות קדימה אם זו מסרה לו כי כלל לא ראתה את רוכב האופנוע?

על כך השיב:

"אני שואל את השאלה. בשדה הראיה שיש שם כן".

ראה עמ' 20 לפרוטוקול ש' 28-30.

בהמשך נשאל הבוחן כיצד מתיישבת המסקנה בדו"ח הבוחן עם מקום שכיבת האופנוע כאשר החזית הינה לכיוון הצומת והאחור לכיוון טשרניחובסקי.

על כך השיב הבוחן כי: **"האופנוע אף פעם לא נופל בכיוון נסיעתו. יש אפשרות שהוא יסתובב"** - עמ' 21 לפרוטוקול החל מש' 1.

העד מסר כאמור כי האופנוע שכב בנתיב הימני של רחוב טשרניחובסקי.

לאור כל הממצאים שהוטחו בפניו לא ברור כיצד על אף כל אלה העיד כי הינו שולל על פי חומר החקירה את הגרסה של הנאשמת לפיה האופנוע נכנס מרחוב טשרניחובסקי. ראה עמ' 21 לפרוטוקול בש' 17.

העד נשאל באשר לשדה הראייה של רוכב האופנוע ועל כך השיב כי צריך לשאול את הרוכב.

כאן יוער כי זהו בדיוק תפקידה של המאשימה טרם הסקת המסקנות בבחינת דיות החקירה ולא תפקיד ההגנה:

"ש. לרוכב יש גם שדה ראה של 64 מטר, נכון?

ת. כן.

ש. אז אם הוא אמר לך שהוא נסע במהירות של 3-40 קמ"ש הוא עובר בין 8-11 מטר בשנייה, איך הוא לא ראה אותה?

ת. זה שיש 64 מטר זה לא אומר שבאותו שלב היא התחילה לפנות שמאלה, יכול להיות שהיא פנתה שמאלה כ-10 מטר לפני.

ש. איך הוא לא ראה אותה בכלל עד לרגע התאונה?

ת. צריך לשאול את הרוכב.

ובהמשך נשאל:

ש. **המעורבת לא ראתה הרוכב, הרוכב לא ראה אותה, אתה קבעת שהיא לא עצרה בקו הצומת, איך היא מסתדר?** (צ"ל: "זה" - צ.מ.)

ת. מדובר בתאונה קלאסית פשוטה של אי מתן זכות. לאור הערת ביהמ"ש, בהנחה שהאופנוע לא הגיע מרח' טשרניחובסקי. "- עמ' 22 לפרוטוקול החל מש' 5 ואילך.

כאשר נשאל האם בדק את שדה הראיה של הולך הרגל מהמקום בו עמד?

ניסה להתחמק ממתן תשובה ישירה ורק לאחר שב"כ הנאשמת דחקה בו השיב כי אינו זוכר.

ראה עמ' 22 לפרוטוקול ש' 17-22 .

כאשר נשאל האם הוא זוכר באיזה מצב הייתה הנאשמת עת גבה ממנה את ההודעה השיב כי אינו זוכר זאת על אף שמהודעה עצמה כמו גם מעדותה כפי שיתואר בהמשך עולה כי הייתה נסערת ומופתעת.

ראה עמ' 22 לפרוטוקול ש' 31-32.

לסיכום, סבורני כי בדו"ח הבוחן נתגלו חוסרים ולשאלות רבות לא היה בהסברי הבוחן כדי לשכנע ולהניח את הדעת כי אכן ניתן לקבוע ברמה הנדרשת על פי עבודת הבוחנות כי אכן מדובר בתאונה נמנעת וכי הנאשמת היא זו האחראית לתאונה.

יתירה מכך, אין בדו"ח כדי להצביע על כך כי הנאשמת כשלה במתן זכות הקדימה כפי שנטען נגדה.

פרשת ההגנה

מטעם ההגנה העידו הנאשמת וחתנה.

גרסת הנאשמת בחקירה פורטה לעיל בניתוח עדות הבוחן אשר כאמור גבה ממנה הודעה אחת בלבד.

מהודעת הנאשמת בחקירה עולה כי נהגה בזהירות האטה את רכבה וכי לא ראתה את רוכב האופנוע נוסע מולה שכן לגרסתה הוא לא היה.

הנאשמת אף הכחישה כי השתמשה בטלפון נייד.

הנאשמת בחרה להעיד בבית המשפט, ובעדותה הן הראשית והן הנגדית חזרה למעשה על עיקרי גרסתה אם כי הוסיפה בעדותה פרטים נוספים אותם לא מסרה בחקירה וביניהם בין היתר כי עצרה את רכבה וכן כי רחוב טשרניחובסקי אליו פנתה הינו רחוב חד סטרי.

ההגנה נמקה זאת במצבה הנפשי של הנאשמת עת נגבתה ממנה ההודעה בסמוך ומיד לאחר התאונה.

הסבריה של ההגנה הגיוניים ומכל מקום אין בפרטים אלה כדי לסתור או כדי לגרוע מעדותה במשטרה, נהפוך הוא ככל

ואכן רחוב טשרניחובסקי הינו חד סטרי יש בכך כדי לחזק את גרסתה ומכל מקום אין מדובר בראיה אשר שינתה פניה.

המאשימה לא טענה בכתב האישום כי על הנאשמת היה לעצור את רכבה בכל מקרה אלא כי לא נתנה זכות קדימה לרכב שבא ממול.

הנאשמת מסרה בעדותה כי הינה בת 62, אווזת ברישיון נהיגה מעל ל-40 שנה.

הנאשמת חזרה על גרסתה באשר למקום התרחשות התאונה, הוא מוכר לה שכן היא מתגוררת בסביבה ופרטה את אשר התרחש ביום התאונה כדלקמן.

העידה כי אותו יום ירד גשם שוטף. התקדמה לאט ברחוב ההסתדרות בחולון, ובכוונתה היה לפנות שמאלה לרחוב טשרניחובסקי ולאחר שסיימה לחצות את מעבר החציה שמעה קול חבטה "פתאום שמעתי בום, אמרתי אלוהים ישמור על מה עליתי" - עמ' 25, ש' 24.

הציגה תמונות (נ/1, נ/2) והעידה כי רוכב האופנוע נסע ללא אורות דולקים "היה חושך אימים הוא נסע בלי אור... הוא נסע בלי אורות כנראה" - עמ' 26, ש' 13, עמ' 28, ש' 1.

מפנה לעדותה בעמ' 25 לפרוטוקול מיום 22/9/20 החל מש' 13 ואילך ולהחלטה בעמ' 26 :

"ת. נסעתי ממזרח לכיוון מערב ברחוב ההסתדרות, זו סביבת הבית שלי, רציתי להיכנס לטשרניחובסקי. בהסתדרות יש צומת, עצרתי, היו שני רכבים מרחוק, אני מאוד זהירה, בחיים לא היה לי שום דבר, נוסעת כמו שצריך, אפשר לבדוק את העבר. אני היום בת 62. יש לי רישיון שנים רבות, מעל 40 שנה. ראיתי בשני צמתים לפני מכוניות, רחוב ההסתדרות מואר כולו, לפני מעבר החציה, היה גשם שוטף ואני נוהגת לנסוע לאט או לי מישור רוצה לעבור מדרכה, עצרתי, לאט, לאט התקדמתי, פניתי לשמאל, איפה שעצרתי בהסתדרות יש מעבר חציה ויש אי תנועה בשני הצדדים, מקום להיכנס, שאם בא מישור ממערב למזרח שיעבור ולא יפריע. אחרי מעבר החציה עצרתי קצת, גם ברחוב טשרניחובסקי יש מעבר חציה, היה חשוך שם וגשם זלעפות. נכנסתי לטשרניחובסקי, הסתכלתי שמאלה, נסעתי אולי על 10 קמ"ש כי היה חשוך. כשגמרתי את מעבר החציה ברחוב טשרניחובסקי, פתאום שמעתי בום. אמרתי, אלוהים ישמור על מה עליתי, חשבתי בלוק, נסעתי קצת אחורה, יטפס ממש, עליתי על המדרכה, לא התנפצו שמשות, רק נשמע בום. היה גשם זלעפות ואף אחד לא היה בחוץ. כששמעתי את הבום לא ראיתי כלום. היה חושך אימים. הסתכלתי אם אין מישור במעבר החציה כי היה מלא גשם, לקחתי קצת אחורה, עליתי על המדרכה, פתאום אני רואה מישור, בצד מזרח יש קיוסק, ראיתי מישור רץ ומנופף ידיים למעלה, אמרתי "מה זה המשוגע הזה, אלוהים ישמור, לא הבנתי מה הוא רוצה מהחיים שלי". הסתכלתי עליו, אני באוטו יושבת, רציתי לראות מה הוא רוצה. כשהוא הגיע אלי... כשנסעתי אחורה לא יצאתי מהרכב, עליתי על המדרכה.

ש. למה עלית על המדרכה, לא יצאת מן הרכב?

ת. רציתי לצאת. הנחתי את הרכב. ראיתי את ההוא רץ וצורך "אל תזוזי, זה תאונה" אמרתי "איזה תאונה". כשהייתי פה, מציגה לבית המשפט תמונה. הוא רץ מההסתדרות, צומת שנקר, יש הרבה חנויות. עליתי עם הרכב על המדרכה, כדי לראות מה קרה מה שמו שם. לפני שירדתי מהרכב הקסדה של האופנוע כנראה, אחר כך אמרו לי את זה, פוצצה לי את הזה. הקסדה התפוצצה אחרי הבום. היה חושך אימים, הוא נסע בלי אור, הוא נתקע בי רואים את הפס של האופנוע שלו. רואים שזה פס של רכב דו גלגלי.

ובהמשך השיבה לשאלות בית המשפט:

"ש. מה ראית כשיצאת מהרכב?

ת. ראיתי את האיש שרץ לכיוון שלי, זה לקח לו 6 דקות. הוא אמר לי "תראי תראי". הסתובבתי וראיתי את האופנוען שוכב על הרצפה והאופנוע היה על הרצפה. האיש אמר לי "אל תדאגי, הוא אשם". הוא הלך ודיבר איתו ושב אלי ואמר **"אל תשאלי, אין לו ביטוח, גם לי יש אופנוע ולפעמים גם אני לא עושה ביטוח כי זה נורא יקר". ראיתי את הבחור שנפגע שוכב, האופנוע היה על טשרניחובסקי שוכב והוא היה ברחוב ההסתדרות במעבר החציה. הם עפו ככה (מצביעה עם אצבעותיה לכיוונים ימין ושמאל).**

....."ש. אז איך לא ראית אותו?

ת. כי הוא נסע בלי אורות כנראה. לפי דעתי, אני לא בוחנת תנועה, זו פעם ראשונה שקורה לי, לפי ההיגיון שלי הוא נסע בשוונג כזה.. גם אם הייתי נתקבלת במשהו לא היה קורה נזק כזה. **הוא בא מולי. אני תמיד מסתכלת ימינה שמאלה אם מישהו רוצה לעבור את הכביש. טשרניחובסקי הוא רחוב חד סטרי, רק לי יש נסיעה שם. אני מתגוררת שם מעל לשלושים שנה.**

..

"....הכל היה מואר. רק במקום התאונה היה חושך. התנופה בה נסע כדי לגמור את הכביש שבו יש לו אין כניסה.....".

הנאשמת הוסיפה וציינה באשר למצבו של המעורב לאחר התאונה כי **הנפגע קם** והיא אמרה לו שלא יקום עד שיגיע האמבולנס.

מפנה לעמ' 28 לפרוטוקול ש' 7-8 .

נשאלה בחקירה נגדית מדוע כאשר נחקרה תחת אזהרה ונשאלה על מצב התאורה בכביש מסרה כי הראות הייתה טובה ובעדותה בבית המשפט מתארת כי היה חושך העדה הבהירה:

" ת. בטשרניחובסקי, כשאתה נכנס במקום מאוד מואר למקום חשוך ויש מעבר חציה צריך להיות זהיר.

ש. לא הזכרת גשם זלעפות לחוקר?

ת. מה זאת אומרת? ירד גשם. כשהוא בא כבר לא היה גשם. הוא בא אחרי הרבה זמן. עכשיו כשבית המשפט מסביר לי, אני משיבה שהם היו שם.. ראו שהכביש היה רטוב....הם היו שם וראו שגשום. שהכל היה רטוב. לא חשבתי להתייחס לזה"

ראה עמ' 29 לפרוטוקול ש' 2-15.

עדות הנאשמת הייתה עקבית ואמינה ולא נמצאו בה סתירות לא ביחס לגרסתה במשטרה וגם לא ביחס ליתר הראיות.

אכן בחקירתה במשטרה לא טענה כי רחוב טשרניחובסקי הינו חד סטרי אך יש לתת את הדעת לכך כי הנאשמת נחקרה ביום האירוע ממש לאחר שהייתה מעורבת בתאונת דרכים.

הנאשמת תארה כי הייתה במצב נפשי קשה ועד היום היא סובלת מחרדות.

מפנה לדברי הנאשמת בעמ' 28 לפרוטוקול ש' 11-13 וכן החל מש' 20 ואילך.

"הוא שאל אם אני רוצה להעיד עכשיו או אחר כך ואנשים אמרו לו "תעזוב אותה" תראה באיזה מצב היא, היא כולה רועדת...סירתי לבוחן הכל, אמרתי מה יש לי להסתיר..."

עוד יש לציין כי ככל שרחוב טשרניחובסקי היה אכן חד סטרי במועד התרחשות התאונה אין בעדותה המאוחרת של הנאשמת כדי לשנות עובדה זו ולגרוע מהאמת האובייקטיבית.

טענה זו גם לא נסתרה על ידי המאשימה.

מעיון בהודעת הנאשמת עולה כי **אף וויתרה על זכותה להיוועץ עם עורך דין ובקשה למסור גרסתה מיד לאחר התאונה**, דבר אשר יש בו אולי כדי ללמד על אמונתה בצדקתה עוד באותו שלב.

באשר למהירות בה נסעה השיבה כי נסעה לאט ובזהירות ולכל היותר במהירות של 10 קמ"ש.

"ש. את אומרת ששמעת בום, לחצת על הברקס ממה נעצרת?

ת. מהבום. עצרתי כי נסעתי על 10. היה גשם שוטף.

ש. את שמת ברקס?

ת. כן. שמעתי בום ועצרתי."

מפנה לעמ' 28 לפרוטוקול החל מש' 14 ואילך.

הנאשמת ציינה את **וּוּתֵק נְהִיגָתָה הֶרֶב וְעֵדוּתָה לֹא נִסְתַּרָה** גם לא באשר לאי מעורבותה בתאונות דרכים בכל אותן שנים.

הנאשמת חזרה וציינה כי הבוחן הגיע למקום התאונה לאחר הרבה זמן.

מפנה לעמ' 28 לפרוטוקול ש' 10-11 וכן לעמ' 29 ש' 12-13.

באשר **לצומת רחוב האבות** נתבקשה הנאשמת להציג היכן הצומת.

הנאשמת טענה כי רחוב האבות **נמצא מימין לרחוב ההסתדרות**, זה יותר הלאה **ואילו היא פנתה שמאלה לרחוב טשרניחובסקי**.

ראה עמ' 27 לפרוטוקול ש' 10-13.

הנאשמת הוסיפה וטענה כי התאונה התרחשה ביום חמישי וביום ראשון לאחר מכן כבר נגשה למשטרת התנועה, זאת לאחר שצלמה את המקום ביום חמישי, ובקשה שיבדקו את הפס בכביש המצביע על מקום התאונה ויש בו כדי ללמד על כיוון נסיעת האופנוע אך הדבר לא נעשה.

מפנה לעמ' 21 לפרוטוקול ש' 21-26.

לאחר עדותה של הנאשמת, **העיד חתנה מר אשר אלקובי**, אשר מסר כי יום למחרת התאונה צילם את מקום התאונה וכי ראה שם המון סימנים, כמו למשל חלקי רכב אשר נמצאים ברחוב סוקולוב, 20 מטרים ממעבר החציה ואף בקש להגיש סרטון שהכין.

לא אפשרתי את הצגת הסרטון מאחר ומדובר ביום למחרת ואין מדובר בעדות של מי שנכח בתאונה או בסמוך לה.

לסיכום, ממכלול הראיות עולה כי אין להוציא מכלל אפשרות כי הרכב המעורב נסע ברחוב טשרניחובסקי. המאשימה עצמה, לא ביצעה מטעמה, כל פעולת חקירה להוכחת סימני הבלימה סמוך ככל הניתן לאירוע.

איני מקבלת את עמדת המאשימה כי יש ראיות מספיקות להרשיע את הנאשמת בכל עובדות כתב האישום מעל לספק סביר.

בע"פ 7220/05, **האני נימר נגד מדינת ישראל**, (ניתן ביום 31.5.07) **קבע בית המשפט העליון לעניין קיומו של ספק סביר:**

"ספק סביר מתקיים כאשר ניתן להסיק מהראיות מסקנה המתיישבת עם חפות הנאשם שהסתברותה אינה אפסית אלא ממשית. גם כאשר גרסה מרשיעה נמצאת אמינה בעיני בית המשפט, על ביהמ"ש לשקלל בזהירות את משקלן של התמיהות הנותרות, ולבחון האם יש בהן כדי להעלות ספק סביר, או שמא הן מצויות בשוליו של האירוע העברייני, ואינן מטילות ספק בגרעין המהותי המפליל המצוי בתשתית הראייתית שניתן בה אמון."

עדות רוכב האופנוע אינה מהימנה עליו שכן הייתה מלאה בסתירות.

כמו כן העד לא זכר את התאונה והעיד כי רק חודש וחצי לאחר התאונה הגיע למקום עם אשתו כדי להיזכר מה אירע.

מצב זה בו אין לנפגע זיכרון ממשי מהאירוע עצמו מהווה קושי רב בעיקר כאשר מדובר במקרה של גרסה מול גרסה.

משכך, על דו"ח הבוחן להיות מדויק מפורט ולכלול את כל הפרטים הרלבנטיים, כמו גם היעדר רישום של החבר של הנפגע שהגיע למקום המהווה מחדל המצדיק כשלעצמו את זיכוייה של הנאשמת.

בדו"ח בוחן התנועה אין כאמור גם התייחסות לטענת המאשימה בעניין אי מתן זכות קדימה אלא אי עצירה בקו צומת.

מסקנת הבוחן לפיה התאונה הייתה נמנעת מאחר ומדובר בשדה ראייה של 64 מטרים בצומת הינה מסקנה שלא עלה בידי המאשימה להוכיח שכן לא ברור כיצד היה על הנאשמת לפעול על מנת להימנע מגרימת התאונה שעה שרוכב האופנוע לא נסע בכיוון ממול הנאשמת.

מסקנה זו של הבוחן נערכה ללא ללא ביצוע ניסוי שדה ראייה וללא בחינת המהירויות של שני כלי הרכב (כפי שעולה מן הפרוטוקול כי מהירותה של הנאשמת היה כנטען על ידה כ-10 קמ"ש).

וגם אם מסקנה זו לוותה בסקיצה ובתרשים אין בכך די בנסיבות תיק זה שכן הבוחן לא בדק כלל את האפשרות כי רוכב האופנוע הגיע מרחוב טשרניחובסקי לאור הממצאים בזירת התאונה ובעיקר האופן בו היה מונח האופנוע אשר לא הוזן.

הבוחן אף מאשר כי מדובר בתאונה חזיתית אך לא נותן הסבר לעובדה כי הפגיעה ברכב הינה בפינה קדמית ימנית של רכב הנאשמת על אף שפנתה שמאלה והנזק אמור להיות בדופן הרכב הפונה.

זאת ועוד, הבוחן מאשר כי לא ניתן לקבוע מהו מקום האימפקט אלא רק אזור האימפקט לפי מיקום השברים של האופנוע ועל פי מיקום האופנוע אשר היה מונח לאחר התאונה ברחוב טשרניחובסקי כאשר חזיתו לכיוון הצומת.

לעניין זה ראה דברי כב' השו' טל פרי בתיק גמ"ר (פ"ת) 9979-03-16 מדינת ישראל נ' חנה דנינו (ניתן ביום 24/3/19) בסעיף 247 להכרעת הדין בו נקבע: "מחדלי החקירה בתיק מכריעים את הכף לטובת זיכוייה של הנאשמת מחמת הספק, משום שלא ניתן לקבוע בוודאות הנדרשת במשפט הפלילי את מקום האימפקט, על

מנת לבסס את אחריותה של הנאשמת לקרות התאונה."

זאת ועוד, בתיק ת"ד (נצ') 9785-01-17 מדינת ישראל נ' ויסאם עזאם (ניתן ביום 30/10/18) נקבע:

"...למעלה מן הנדרש אציין כי הכלל הקובע זכות קדימה בפניה שמאלה לרכב הבא ממול לפי תקנה 64(א)(2) לתקנות התעבורה אינו חל ביחס לכל רכב הבא מהצד שכנגד אלא אך ורק לגבי רכב "הנמצא בצומת או קרוב לצומת". אין בפניי נתונים מספיקים על מנת לקבוע אם רכבו של דגש היה "קרוב לצומת" עת שהחל הנאשם בפניה שמאלה, אם לאו. נהיר כי אין המדובר במושג מוחלט אלא במושג יחסי הנגזר מחובת הזהירות המוטלת, בנסיבות העניין, על הנהג העומד לפנות שמאלה וממידת הסיכון להתרחשות התאונה שאותו נהג נטל. סעיף 21(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 המגדיר יסוד נפשי של רשלנות (ואשר חל על עבירות הרשלנות נשוא ענייננו מכוח הוראת סעיף 34 כג לחוק), קובע כדלקמן:

"רשלנות - אי מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות או לאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה, הנמנים עם פרטי העבירה, כשאדם מן היישוב יכול היה, בנסיבות העניין, להיות מודע לאותו פרט, ובלבד -

(1) שלענין הפרטים הנותרים היתה לפחות רשלנות כאמור;

(2) שבעבירה שעם פרטיה נמנית תוצאה שנגרמה על ידי המעשה או סכנה העלולה להיגרם בשלו - העושה נטל סיכון בלתי סביר להתרחשות התוצאה או לגרימת הסכנה כאמור.

ברור אפוא כי לא בכל תאונה המתרחשת בצומת, האחריות לגרימתה תוטל על כתפי הנהג שהיה בעל הזכות המשנית לחצות את הצומת. כללי זכות הקדימה הקובעים בתקנות התעבורה, נועדו להסדיר את ההתנהגות בדרך, אך בשום אופן לא באו כדי להטיל אחריות מוחלטת על הנהגים בעלי הזכות המשנית ולהקנות לנהגים בעלי זכות הקדימה חסינות מפני אחריות פלילית בגין תאונות דרכים שגרמו ברשלנותם. כבר נקבע בבית המשפט העליון כי "על נהגי הרכב להפנים כי זכות קדימה מקבלים ולא נוטלים" (ע"פ 8349/12 גראב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2013)). השאלה העיקרית היא אפוא האם התרחשות התאונה נופלת בגדר חובת הצפיות הסבירה של אותו נהג וכפועל יוצא מכך האם אותו נהג "נטל סיכון בלתי סביר" לגרימתה. האחריות כאמור אינה מוחלטת: "לא כל סיכון הינו גם סיכון שיש למונעו" (ע"פ 7193/04 יקירביץ' נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2007)). התשובה לשאלה העיקרית תלויה במספר גורמים: אורך שדה הראיה העומד לרשות הנהג החוצה את הצומת; רוחב הצומת והזמן הדרוש לו כדי להשלים את חציית הצומת בהינתן סוג כלי הרכב שלו ומהירות נסיעתו; צביון הכבישים הנפגשים בצומת; אופי הדרך והאם היא עירונית או שאינה עירונית ומהי המהירות המרבית המותרת בה; מהירות נסיעת הרכבים האחרים החוצים את הצומת; תנאי הדרך והתנועה בה; מזג האוויר; מצב הראות; ועוד. כל אלה גם קובעים האם הרכב בעל זכות הקדימה נחשב "קרוב לצומת", אם לאו. לא למותר לציין כי לא כל רכב הנמצא בטווח שדה הראייה הוא רכב "קרוב לצומת" שחובה לתת לו זכות קדימה לפני שחוצים את הצומת. שכן, שדה הראיה יכול להיות די ארוך ואותו רכב רחוק במידה מספקת כדי לאפשר את חציית הצומת בבטחה. כך גם כאשר מדובר בדרך עירונית והתנועה בה אטית וצפופה, דומה כי אין לדרוש מנהג המבקש לחצות את הצומת להמתין עד להתרוקנות הכביש מרכבים כדי לעשות כן. מנגד, כאשר מדובר בכביש מהיר וצומת מסוכן, ברור כי גם רכב רחוק הנראה לעין נחשב "קרוב לצומת" ויש

לתת לו זכות קדימה, וגם למהירות הרכב העומד לחצות את הצומת יש השלכה על קביעה זו. על כל פנים, הדברים האמורים הם על דרך הכלל, ומובן כי כל מקרה ייבחן בחינה פרטנית לגופו ולפי נסיבותיו הספציפיות.

10. ולענייננו - התביעה לא הציגה נתונים מספיקים על מנת לחייב את הנאשם ולקבוע שהוא נטל סיכון בלתי סביר לאפשרות התרחשות התאונה כשחצה את הצומת. נהפוך הוא. מהממצאים שהונחו לפני בית המשפט בתיק זה ניתן לומר כי התנהגותו של דגש היתה כה חריגה ובלתי צפויה עד כדי ניתוק הקשר הסיבתי המשפטי בין התנהגותו של הנאשם לבין התאונה. במילים אחרות, אפשר לקבוע (ולו ברמה של ספק סביר) כי בפנייתו שמאלה בצומת נטל הנאשם סיכון סביר לאפשרות התרחשות התאונה ומשסיכון זה התממש - אין לראותו כאחראי בפלילים לגרימת התאונה. פשיטא כי הנאשם לא יכול ולא צריך היה לצפות שבמהלך הפניה שמאלה יגיח לעברו רכב במהירות מופרזת, ונהגו לא ידע לשלוט ברכב ואפילו לא יבלום הן מחמת המהירות הגבוהה והן בגלל העדר הכשרה והתאמה הדרושות לאחיזה בהגה, ויתנגש בו בעוצמה.

.....

אדגיש לסיום כי מושג "הסיכון הסביר" אשר תוחם את גבולות התפרשותה של הנורמה הראויה אינו מהווה מצב נפשי של הנאשם, אלא הערכה אובייקטיבית-נורמטיבית של התנהגותו אשר עליה מופקד בית-המשפט (מרים גור-אריה "העבירה של גרם מוות ברשלנות, והיחס בינה ובין עוולת הרשלנות" משפטים יב 257, 259-260 (תשמ"ב)). כך, בנסיבות המיוחדות של תיק זה, אני קובע כי התנהגותו של הנאשם לא חרגה מסטנדרט ההתנהגות הסביר וכי בפנייתו שמאלה בצומת הוא לא נטל סיכון בלתי סביר להתרחשות התאונה - ומכאן התחייב זיכוי של הנאשם."

סוף דבר

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ומהראיות המונחות בפניי, הסתירות והחוסרים בראיות התביעה, כמו גם עדותו הכבושה של המעורב, התעורר בי ספק בדבר אחריות הנאשמת לתאונה וכי עברה את העבירות המיוחסות לה בכתב האישום ברמה הנדרשת לצורך הרשעה.

משכך, החלטתי לזכות את הנאשמת מחמת הספק.

ניתנה והודעה היום ז' טבת תשפ"א, 22/12/2020 במעמד הנוכחים.